

Keszthelyi Rezső

Névtelen

Minduntalan enyézet szülni –
ekként tátogok; ujjbegyemet most tele-
pedő esőcseppbe bököm; alig nyom; mégis a
föld mélyébe hordja szemem, és viszi amarra is,
ahol égboltokat keresnek az egek; a pontnak test-
vére pont; eregetem a füstöt, és miért arra
gondolok: az élet nem kereszteli életnek magát; neve
sincs név: az egy-sem tömérdekül táplál és fogyaszt
trágyát is, meg étert is egyaránt –
az én sáfrányom, murvám és őzikéim tengerfutását.

Ha

Ha értem témadt élet lennék –
meg az, ami éppen csak így miegyébb;
a legkevesebb-se-mánia-tökély: a fel-
támadást percről percre megváltania;
ahogy eszem megremeg hirtelen
illatokra, és édes sirássá válik anyaga –
holdfelhő, anyácska-kedves-tengeren szertesét
csupa ibolya; hóremegés, és holtak, kiknek
szólószemsokadalma szikrázik az égről szakadatlan –
a legkevesebb-se-mánia-tökély – ha.

Közöny

Az ég íve; ahogy egy kéz intésén
bandukolsz, olyanon, amely nem ad jelt,
hová, mire és miért mutat – kócsagok lép-
bolygásba foszló ezüstfehér tollai, a-
vagy szemek ér-penésze-e, és fénysötétek
tömegei; pusztán agyvelőd éli másképp a
se nem halandót, se nem halhatatlant, ama
gyönyör-közönyt – lehet holdaalak – változás-
vonulás, lehet virágot virágzó virág; azt, ami
egy sem, és teremti folyvást tértelensége pillanatát.

Kihagyások a levegőből

Ébrednék észláthatatlanul –
de kél velem a
lény-látható, mintha a betűk betűinek
sokadalma már életalkalom –
és csaknem túlzásúfolódom –
de akad azért néhány hiány-hely,
kávét, füst, hó- vagy csillag-
árny, akárha nincs amikor –
virulhatok, ritkásan: másképp a semmi
nem is létezhetné önmagát.